

Helse storm: gecensureerde, verkorte Kla.TV-versie

Duitsland was gedurende de tweede wereldoorlog blootgesteld aan genadeloze lucht-aanvallen. De Amerikanen en de Britten noemden dat: terreinbombardement of onbeperkt bombardement. De Duitse vrouwen en kinderen die deze nachtmerrie hebben doorstaan, hadden daar een eenvoudige, meer nauwkeurige naam voor: terreurbombardement! Die terreuractie was geen vergissing; dat was het geheime plan van de Britse premier Winston Churchill en van de Air-Chief-Marshal Arthur Harris om volledige vernietigingskracht te ontketenen van de Royal Aire Force (RAF) tegen de Duitse burgers... om zoveel mogelijk schade aan te richten, om zoveel mogelijk huizen te vernietigen, om zoveel mogelijk mannen, vrouwen en kinderen te doden.

Duitsland was gedurende de tweede wereldoorlog blootgesteld aan genadeloze lucht-aanvallen. De Amerikanen en de Britten noemden dat: terreinbombardement of onbeperkt bombardement. De Duitse vrouwen en kinderen die deze nachtmerrie hebben doorstaan, hadden daar een eenvoudige, meer nauwkeurige naam voor: terreurbombardement! Die terreuractie was geen vergissing; dat was het geheime plan van de Britse premier Winston Churchill en van de Air-Chief-Marshal Arthur Harris om volledige vernietigingskracht te ontketenen van de Royal Aire Force (RAF) tegen de Duitse burgers... om zoveel mogelijk schade aan te richten, om zoveel mogelijk huizen te vernietigen, om zoveel mogelijk mannen, vrouwen en kinderen te doden.

Winston Churchill Duitse steden zullen worden onderworpen aan een marteling, zoals in tijdsduur, intensiteit en grootte nog nooit een land heeft geleden. Om dit resultaat te bereiken, is er geen omvang van geweld dat wij niet zullen aanwenden.

De gewelddadigheid van Churchill openbaarde zich volledig in de nacht van 24 juli 1943. Voor de inwoners van Hamburg, een stad met meer dan één miljoen zielen, leek het eerst of de luchtaanval een standaard bombardement was. Maar spoedig begonnen honderden vijandelijke vliegtuigen ton na ton zeer explosieve springstoffen te droppen in het hart van Hamburg. Scholen, kerken, ziekenhuizen, woonhuizen, historische kunstwerken, architectuur ... alles werd aan flarden gescheurd. Met iedere nieuwe bommengolf werden de aanvallen heviger, met de minuten werd alles tot een gloeiend hete, alles vernietigende vuurzee ... tot alle vliegtuigen ineens verdwenen waren. De lucht was leeg en alles daarboven was weer stil. Toen de overlevenden, die totaal van streek waren, later die nacht hun kelders verlieten, zagen ze dat hun eens zo wondermooie stad nog slechts een smeulende, gloeiende ruïne was. De volgende dag, toen brandweerlui uit heel Noord-Duitsland de weer opkomende laaiende branden bestreden, verschenen de geallieerde bommenwerpers opnieuw! Zoals gepland, verrasten de Amerikanen niet alleen de reddingsploegen, maar ook hele colonnes vluchtelingen. Duizenden kwamen om het leven.

Ook de volgende nacht keerden de RAF bommenwerpers terug. De Britten hadden extra tonnen fosforbommen bij de normale lading springstof gedaan, om de branden nog meer aan te wakkeren. De daaruit ontstane vuurzee veroorzaakte een vuurstorm. Winden met de

kracht van een orkaan - veroorzaakt door de enorme hitte - ontwortelden bomen, rukten daken van de gebouwen en zogen schreeuwende slachtoffers in het razende inferno. Enkelen die het klaarspeelden te ontkomen aan de winden die met 240 km per uur in de straten raasden, bleven steken in het gesmolten asfalt en gingen binnen de kortste tijd in vlammen op. Degenen die zich in de grachten van de stad hadden gestort, stierven door de straling van de hitte en gingen dan, drijvende op het wateroppervlak, ook in vlammen op. In het centrum van de vuurstorm bereikten de temperaturen meer dan 800°C. Toen de geweldige vlammenmassa zich aaneensloot, steeg ze in een vuurzuil, meer dan 5 km hoog.

De aanvallen op Hamburg hielden onverminderd een week aan...tot er niets meer was om te vernietigen. De aanvallen die door de geallieerden passend "Operatie Gomorra" werden genoemd, waren ijsskoude en uitgeknoobelde pogingen om Hamburg en zijn bevolking van het aardoppervlak weg te verbrand.

Het plan lukte: 34 km² totale vernietiging, 750.000 daklozen en naar schatting 60 tot 100.000 doden, waaronder vooral vrouwen en kinderen ....Hamburg bestond feitelijk niet meer. Het was duidelijk: de geallieerde oorlog tegen Duitsland was een oorlog van terreur en afslachting geworden.

Dit voorbeeld werd steeds opnieuw in heel Duitsland toegepast: in Hamburg, Berlijn, Neurenberg, Darmstadt, Keulen, Stuttgart, Würzburg en München.

Alle Duitse steden moesten hetzelfde ondergaan. Nadat zij een stad gebombardeerd hadden, kwamen de geallieerde bommenwerpers terug om overlevenden en reddingshulpers te vernietigen met brandbommen ....alles wat overbleef, werd vernietigd. Als de dreunende bommenwerpers hun dodelijke vracht afwierpen, stroomde een regen van vuur over de geviseerde stad. Duizenden kleine vuren sloten zich aaneen tot één reusachtige vlammenzee, waaruit een hevige werveling uit wind en vlammen ontstond.

Kate Hoffmeyer vertelt "Ik streed in het midden van die weg tegen de wind. Wij konden de straat niet oversteken omdat het asfalt was gesmolten. Er waren mensen op de rijbaan, velen reeds dood, maar menigeen nog levend. Ze zaten echter vast in het asfalt.... op handen en knieën, en schreeuwden het uit"

Als bij wonder overleefden enkelen het inferno: ze konden zich in veiligheid brengen in grachten, rivieren en parken. Duizenden evenwel niet. Toen de luchtaanvallen eindigden en de vuurstormen begonnen af te nemen, haastten de reddingswerkers zich om de gevangenen van onder de aarde te bevrijden. Als ze eindelijk konden doordringen tot de bedolven bunkers, zagen ze vaak onvoorstelbare horrorscenario's. In de kelders die een voltrefter hadden gekregen, waren de muren van boven tot onder met bloed doordrenkt, overal lagen beenderen, hersenen en verscheurde lichaamsdelen. In enkele bunkers vonden redders smerig vet op de grond, tot 30 cm hoog. Op die plaats waren slachtoffers gesmolten tot een donkere vloeistof. Toen de eerste berichten over de slachting van de RAF van vrouwen en kinderen doorsijpelden naar de buitenwereld, vroegen critici het woord.

Auteur Vera Brittain: "De scrupuleuze massale bombardementen op overvolle steden is een grotere bedreiging voor de integriteit van de menselijke geest, dan alles wat tot nu toe heeft plaatsgevonden op deze planeet. Er is geen enkel militair of politiek nut, die deze blasfemie kan rechtvaardigen."

Hoewel het bekritisieren van bombardementen door medewerkers van de RAF werd aanzien

als hoogverraad, werd er van het geweten van enkelen die de hel tegen Duitsland ontketenden, teveel gevergd.

RAF-piloot: Daar beneden waren mensen, die in de straten in gesmolten asfalt werden gebraden tot de dood; ze werden verbrand en wij hadden die brandbommen vermengd in deze Holocaust. Ik had vreselijk medelijden met de mensen in het vuur, dat ik hielp aanwakkeren.

Berlijn, als symbool van het Derde Rijk en als duidelijk voorbeeld om verder te strijden met een wil voor Duitsland, werden meer bommen gewijd dan aan iedere andere Duitse stad. Er is echter een andere plaats, die vooral wordt geassocieerd met de terreurcampagne, en dat is Dresden.

Omdat Dresden gedurende die 5-jarige oorlog maar twee kleine luchtaanvallen moest verduren, namen velen aan dat de redding van de stad te danken was aan haar onvervangbare schatten, kunstig versierde paleizen, wereldberoemde musea en kunstgalerijen, en zijn hoge, eeuwenoude kathedralen. Anderen vermoedden dat de vijand de stad niet als lonend doel zou beschouwen, omdat Dresden nauwelijks zware industrie had, en dat weinige had geen invloed op de oorlog. Weer anderen leken de 26.000 geallieerde krijgsgevangenen die in de stad waren geïnterneerd, het logische antwoord. Weer anderen dachten dat het de geschatte 500.000 vluchtelingen waren die opeengepakt waren in de stad. Velen daarvan waren gevlucht voor de gruweldaden van de Sovjets in het oosten. Zij dachten dat dit Dresden zou beschermen, tegen bombardementen. Ondanks de fatale toestand van de oorlog die bedreigender werd, waren de inwoners van Dresden vastbesloten in de nacht van 13 februari het jaarlijkse carnaval te vieren. Vrouwen en kinderen, samen met de weinige overblijvende mannen, velen in carnavalskostuum, stroomden door de straten van Dresden om carnaval te vieren... een laatste keer voor de nederlaag van Duitsland.

Kort voor 22.00 uur begonnen de sirenes te huilen. Er was geen paniek. De meesten negeerden het geluid. Zelfs als schuilkelders voorhanden waren geweest, zouden maar weinigen daarin zijn gevlucht... het klonk niet verdacht. Men dacht dat in deze koude, maar vrolijke nacht – zoals bij de vorige 171 keren loos alarm – ook deze waarschuwing tot niets zou leiden. Maar in plaats van een sirene, die de alarmtoestand opheft, hoorden de inwoners van Dresden kort daarop een ander geluid, overeenkomend met een naderende aardbeving. Golf na golf verschenen RAF-bommenwerpers en duizenden bommen werden gelost. Extra aan de normale lading, werden honderden blockbusterbommen van 2 tot 4 ton gelost in Dresden. Ze vernietigden grote delen van de stad. Historische kathedralen, paleizen en musea werden in seconden in as gelegd. Op het station werden honderden personen die geweigerd hadden hun fel begeerde zitplaatsen te verlaten, in stukken gereten. In het reusachtige overdekte circus werden publiek, medewerkers en dieren gruwelijk gedood door explosies en sissende granaatsplinters. Goed gekenmerkte ziekenhuizen werden als doelwit genomen. In de straten, op de voetpaden, over de Elbe werden gekostumeerde carnavalsbezoekers, die nergens heen konden vluchten, met duizenden omgebracht. Zonder ophouden ging het bloedbad door.

En dan verstomde het dreunen van boven. De explosies hielden op en er heerste weer stilte. Enkele minuten later werd de welkome stilte door het nog veel meer welkome geluid van het signaal 'veilig' onderbroken. Het leek weer een nachtenlange vuurkwelling te worden, maar het vond plaats in minder dan een half uur.

In deze 30 minuten verdwenen enige van de mooiste architectonische schatten van de wereld. Brandweerlui uit naburige steden kwamen te hulp, Rode Kruis medewerkers

zwermden uit om de slachtoffers te helpen. Families riepen op vermiste verwanten. Velen leek het of het einde van de wereld was gekomen. Niemand was in de verste verte voorbereid op het volgende.

Om 1.30 uur begon de aarde opnieuw te beven. Meer dan 1000 bommenwerpers dreunden over de stad en goten een doodsregen over Dresden en als extra kwam er weer een tweede golf met tonnen brandbommen. In enkele minuten staken de duizenden brandbommen de puinhopen in brand en uit de vlammen verhief zich een razende vuuroven. Veel inwoners van Dresden reageerden te traag. Velen zochten toevlucht in de kelders, zich niet realiserend dat de vreselijke hitte hun toevluchtsoord zou veranderen in een oven. Anderen renden door de straten om zich in veiligheid te brengen ... om te blijven steken in het gesmolten asfalt of om in de brullende vuuroven te worden gezogen. Koperen daken smolten en stuurden stromen gesmolten metaal naar beneden, op de mensen. De hele nacht door eiste de hel van vuur, wat eens Dresden was, honderdduizenden slachtoffers.

De volgende dag gingen reddingshulpers aan het werk. Een helper bericht "Ik had nooit gedacht, dat de dood kon komen op zo verschillende manieren tot zoveel mensen. Menig slachtoffer ziet er nog heel gewoon uit, mensen die schijnbaar vredig slapen; gezichten van anderen waren vervuld van pijn, weer anderen bijna naakt, ontkleed door de tornado. Er waren armzalige vluchtelingen uit het Oosten en mooi opgedofte mensen uit de opera. Hier was het slachtoffer een vormloos iets en daar nog een hoopje as. Er waaide door de straten van de stad een onmiskenbare stank van rottend vlees."

Bij de walgelijke geuren die door Dresden waaiden – zwavel, gas, rioolwater – overheerste de hevigste stank van gekookt vlees! Wat eerst werd aanzien voor duizenden verkoolde houtblokken, verstrooid over de straat, bleken verkoolde lijken te zijn, vastgekleefd op de grond en verschrompeld tot een 90 cm.

Een helper zegt: "Een beeld dat ik nooit zal vergeten, was het overblijfsel van wat ogenschijnlijk eens een moeder en kind waren. Zij verkoolden en verschrompelden tot één stuk, klevend op het asfalt. ... een beetje opgetild. Het kind moet zich onder de moeder hebben bevonden: dat kon men zien aan de omtrekken ... de armpjes omklemden de moeder."

Goed wetend dat de mensen van het oude stadsgedeelte naar de open vlaktes zouden vluchten, weg van de vlammen, dropte de RAF honderden springbommen in het reusachtige, centrale park. De slachting was enorm. Afgerukte ledematen, verminkte rompen, afgerukte hoofden, ..." Nachtmerries bij iedereen ....

Een Rode Kruis helper berichtte "Ik viel op mijn knieën, sidderde en schreeuwde. Meerdere vrouwen hadden opengesprongen buiken ...ik zag hun baby's.... ook die waren verschrikkelijk verminkt. Overal zag ik deze scenario's .....ik werd afgestompt... handelde als een zombie."

De volgende morgen werd het bericht verspreid dat de overlevenden zich moesten verzamelen in het stadspark. Toen de lijdende massa over de puinhopen en de doden klom, bereikte zij het park en de oever van de Elbe. Slechts enkelen vonden vermiste verwanten terug. Plots werd de stilte verstoord door dreunende motoren boven hen. Terwijl

Amerikaanse bommenwerpers de puinhopen tot stof hadden uiteengereten, namen Amerikaanse gevechtspiloten de duizenden vluchtelingen in het park, langs de rivier en op andere open terreinen in het vizier. Zelfs dieren uit de dierentuin die de bomaanvallen hadden overleefd werden beschoten en afgeslacht. Een huilende dierenverzorger zag hoe een Amerikaanse piloot zijn laatste giraf achtervolgde en doodschoot.

Hoewel de aanval slechts 10 minuten duurde, keerden de Amerikanen de daaropvolgende dagen terug totdat er geen levend wezen in Dresden overbleef.

Nog een gruwel voor de overlevenden was de berging van de doden. Aanvankelijk werden de lijken op vrachtwagens en wagons naar ondiepe graven aan de rand van de stad gebracht. Spoedig werd duidelijk dat deze werkwijze te traag ging. De enorme lijken-massa zou men zo niet weg krijgen. Daarom maakte men reusachtige raamwerken van balken in verschillende stadsdelen en daarop werden de lijken gestapeld als houtblokken. Als men een stapel van drie meter op negen had, werd alles in brand gestoken met vlammenwerpers.

Een maand na dit terreurbombardement, berichtte het hoofd van de politie van Dresden dat zo meer dan 200.000 lijken uit de ruïnen werden verbrand. Het Internationale Rode Kruis maakte later een schatting op 275.000 doden. Vanwege de duizenden vluchtelingen, die niet geregistreerd stonden, was er een grote massa volk in Dresden in de nacht van 13 op 14 februari. Zeer velen zijn gesmolten of verbrand, dus nooit geïdentificeerd. Daarom gaan andere schattingen eerder tot 300.000 à 400.000 .....wat veel dichterbij de waarheid komt. Door de vuurbombardementen van Dresden stierven méér mensen dan bij de atoombommen op Hiroshima en Nagasaki tezamen.

Een bemanningslid van de RAF berichtte: "Erover vliegen ...zonder verzet, voelde al aan als moord....ik voelde dat dit een lafhartige oorlog was."

Tegelijk met de terreinbombardementen van de Duitse steden werd de techniek van de onregelmatige doelen toegepast. In dit voorschrift was - alles wat zich bewoog - voor de Amerikaanse vliegeniers vrijgegeven om te doden: ziekenwagens, vrachtauto's, schepen, vrouwen op de fiets, boeren op het veld, dieren..... en zelfs kinderen op het schoolplein waren doelwit voor de geallieerde vliegtuigen.

In een onomwonden poging om de oorlog uit te breiden, vielen Amerikaanse bommenwerpers zelfs Zürich, Bazel en andere doelen in het neutrale Zwitserland aan. Winston Churchill maakte bovendien plannen om Duitse steden in een nevel van gifgas te hullen en ... vrouwen en kinderen die nog leefden in de puinhopen, te doden. Het moordplan werd opgeschort toen raadgevers erop wezen dat Adolf Hitler op dezelfde manier zou kunnen antwoorden met zijn bestand aan chemische wapens. Het was als de hel die naar beneden regende uit de wolken - en de hel beneden die oprees uit het slijk. De Duitsers merkten spoedig dat de geallieerde strijdkrachten niet alleen fysieke vernietiging zochten van Duitsland, maar ook de geestelijke dood van de natie.

Vernietigingskampen

De hoogst geallieerde commandant kreeg in mei 1945, met de capitulatie, de controle over 5 miljoen haveloze, uitgeputte, vijandige soldaten. Omdat Eisenhower vanaf dat moment geen Duitsers meer kon doden - het was vreedstijd - besloot de Amerikaanse generaal - van achter zijn bureau - om de ontwapende Duitsers toch om te brengen. Omdat de conventie van Genève krijgsgevangenen gelijkwaardige voeding zoals die van hun veroveraars,

onderdak en medische verzorging garandeerde, omzeilde Eisenhower die overeenkomst door zijn eigen categorie van gevangenen te maken. Onder deze classificatie werden Duitse soldaten niet gezien als gevangenen, maar als ontwapende, vijandelijke IS- krachten. Door deze goocheltruc en met openlijke minachting voor de conventie van Genève, kon Eisenhower zich in stilte bezig houden met de Duitse soldaten die hij in zijn macht had, zonder de nieuwsgierige blikken van de buitenwereld.

Nog voor het einde van de oorlog, stierven duizenden Duitse krijgsgevangenen in Amerikaanse gevangenschap door honger en verwaarlozing en in veel gevallen werden zij gewoon vermoord. Met de Duitse capitulatie en het wegvallen van de bedreiging door vergeldingsmaatregelen voor de geallieerde krijgsgevangenen, steeg het aantal doden in de Amerikaanse concentratiekampen dramatisch. Terwijl tienduizenden verhongerden en verdorsten, stierven er nog meer, wel honderdduizenden, door overbezetting en ziekte.

Een Duitse gevangene zegt: "Het is onbegrijpelijk dat wij zoveel dagen - helemaal nat - konden blijven staan; zitten of liggen kon niet. Gedurende de dag marcheerden wij in 't rond, samengedrongen, om elkaar een beetje te verwarmen. De latrines waren simpele boomstammen die gewoon tegen de prikkeldraad werden geworpen, waarachter een beekje stroomde .... Om te slapen konden we alleen een gat graven met onze handen en daarin, in dat gat, ons aan elkaar klampen. Omdat velen te ziek waren om zich te verplaatsen, deden zij hun behoefte gewoon op de grond. Spoedig waren velen van ons te zwak om eerst nog hun broek naar beneden te trekken. Zo werden onze kleren besmet met uitwerpselen .... en daar moesten we dan in zitten en liggen. In het begin was er helemaal geen water, met uitzondering van de regen.

Meer dan de helft van de dag hadden we geen voedsel. Op het einde van de dag kregen we een klein rantsoen. Aan de verpakking konden we zien dat ze ons een tiende gaven van het rantsoen dat hun eigen mannen kregen. Ik deed daarover mijn beklag bij de Amerikaanse kampcommandant omdat hij de conventie van Genève brak, maar hij zei alleen: "Vergeet die conventie. Jullie hebben geen rechten." Na een paar dagen waren enkele mannen, die gezond in het kamp kwamen, dood. Ik zag onze mannen de lijken naar de poort van het kamp slepen. Daar werden ze op vrachtwagens geworpen, over elkaar gestapeld en weggevoerd.

Alsof de noodsituatie niet afschuwelijk genoeg was, werden gevangenen soms tot doelwit van dronken wachtposten, die het kamp overlaadden met machinegeweer salvo's. In een kamp waren er dronken wachtposten die zich amuseerden met de gevangenen, ze sloegen met stokken en knuppels, terwijl ze spitsroede liepen voor een armzalige rantsoen. In een ander kamp met 5.200 mannen werden iedere dag tot 30 lijken weggesleept. Gevangenen die niet dood gingen van honger of ziekte, verdorsten vaak. Veel mannen werden gedwongen hun eigen urine te drinken, ook als er slechts een paar meter achter de prikkeldraad water stroomde.

Er was geen gebrek aan voeding en onderdak voor de geallieerden. Feitelijk hadden de Amerikaanse verzorgingsdepots overvloed. In plaats van toe te laten dat een klein gedeelte van deze overvloed het kamp zou bereiken, werd het hongerdieet nog strakker. Duidelijk zichtbaar verbrandden Amerikanen de voedingsmiddelen die ze zelf niet opkregen, op een sadistische manier. Burgers uit de omliggende dorpen en steden, ook honger lijdend, werden met wapens in de aanslag verhinderd om hun eigen karig eten aan de gevangenen te geven.

Het Internationale Rode Kruis dat honderdduizend ton levensmiddelen had opgeslagen in het neutrale Zwitserland, probeerde in te grijpen omdat ze ontzet waren over deze verborgen

moordpartij. Toen twee volle treinen met verzorgingsgoederen het kamp bereikten, werden ze door de Amerikaanse officieren teruggestuurd. Veel mensen vonden dat er geen rechtvaardiging was voor de moordpartij op hulpeloze gevangenen; vooral omdat de Duitse regering zich steeds had gehouden aan de conventie van Genève... zoals een Amerikaan het uitdrukte: "Punctual"!

Het Rode Kruis berichtte dat 99% van de Amerikaanse krijgsgevangenen in Duitsland het overleefd hebben en op weg naar huis waren. Desalniettemin werd het moordend programma van Eisenhower onverminderd voortgezet. Enkele rechtschape generaals, zoals G. Patton, opponeerden tegen deze moorddadige maatregelen, maar Eisenhower wees hen kortweg af.

Terwijl hij doorging het Rode Kruis en andere hulporganisaties de toegang tot de kampen te weigeren, benadrukte Eisenhower bij zijn kampcommandanten de noodzaak tot geheimhouding, om te verhinderen dat de gruwelijke details bekend zouden worden. Omdat sommige zaken toch bekend geraakten, werden er tegenovergestelde geruchten verspreid. Die beweerden dat de kampcommandanten niet mishandelden en geen gevangenen vermoordden. Dat ze zelfs vrijgelaten Duitsers, die voor voedsel en onderdak terug in het kamp probeerden te glippen, hadden afgewezen,

Anders dan de kapitalistische tegenhangers gaven de Sovjet Communisten zich weinig moeite om hun misdaden te verbergen. Honderdduizenden Duitsers werkten in de bossen en in de mijnen van Siberië. De gevangenen waren als slaven en dat werd niet verborgen gehouden. De tot slaaf gemaakte Duitse mannen en vrouwen hadden nog minder kans om de Goelag kampen van de Sovjets te overleven, dan de Amerikaanse doodskampen. Een reis naar Siberië was synoniem met 'doodstraf'. Het weinige dat de slaven als voeding kregen, zou hun werkkraft in stand houden ... totdat ze zich hadden dood gewerkt.

Men kon ongeveer hetzelfde zeggen over de 600.000 Duitse slaven die door de Fransen werden gehouden. Tenslotte zijn niet minder dan 800.000 Duitse gevangenen in Amerikaanse en Franse doodskampen gestorven.... echter nieuwe schattingen spreken van 1,5 miljoen doden. Dit wil zeggen dat Eisenhower tijdens de zogenaamde 'vredestijd' wel tien keer zoveel Duitse soldaten heeft vermoord dan er zijn omgekomen aan het westelijk front tijdens de oorlog.

De eens machtige weermacht, nu ontwapend en tot slaven gemaakt en hun leiders dood of wachtend op hun proces vanwege hun oorlogsmisdaden, waren , helemaal overgeleverd aan de 'genade' van de overwinnaar. Net zoals de bejaarden, de vrouwen en de kinderen die in het versnipperde rijk waren gebleven. Die genade is echter nooit zo 'genadeloos' geweest dan toen!

Samenvatting

"De Tweede Wereldoorlog was de ergste oorlog in de geschiedenis". De Tweede Wereldoorlog was de ergste oorlog in de geschiedenis, vanwege het onheil dat werd ontketend tegen miljoenen hulpeloze mannen, vrouwen en kinderen. In de geallieerde oorlog tegen Duitsland, zowel tijdens als erna, waren de wandaden zo boosaardig en verdorven dat hiervoor geen passende woorden kunnen gevonden worden. Het verlies van levens gedurende en na de Tweede Wereldoorlog kan men inschatten, maar het is zo goed als onmogelijk om het fysische en psychische leed te vast te stellen dat de Duitsers werd berokkend door verkrachting, foltering en vernedering. In tegenstelling tot hun slachtoffers,

belandden de overwinnaars na de oorlog niet in strafkampen. Ze moeten geen slavernij, foltering, hongerdood, verkrachting verduren, ook geen rechtszittingen voor de talloze oorlogsmisdaden of lastercampagnes verdragen .....die tot vandaag de dag voortduren. Helemaal integendeel.

Amerikaanse generaals werden Amerikaanse presidenten. Britse ministers-presidenten kregen de ridderslag. Geallieerde soldaten werden “de meest grootse generatie” en de overwinnaars eisten de volledige en absolute controle over de geschiedenis van de Tweede Wereldoorlog. Het verrast ons niet dat, door de overwinnaar-experts, deze meest boosaardige misdaad, werd veranderd naar: “Een kruistocht in Europa” of de “oorlog die het boze beëindigde” en de “goede oorlog”. Jaar na jaar, decennium na decennium worden veel films en televisie- uitzendingen gemaakt, krantenartikels en boeken gepubliceerd ... en ze hebben allemaal als doel om de misdaden en de schuld op de hoofden van de slachtoffers te stapelen. Tegelijkertijd hebben de overwinnaars zichzelf verheven tot voorbeelden van deugdzaamheid, terwijl zij hun reële misdaden van voor, tijdens en na de oorlog, verzwijgen. Ieder die zegt dat de daden van de geallieerden gerechtvaardigd waren, heeft zeker nooit een schreeuwend kind gezien dat brandend - als een levende fakkel - op straat loopt. Die heeft nooit gezien hoe een man zijn eigen urine moest drinken om in leven te blijven, terwijl kortbij een rivier stroomde. Die heeft nooit het afgrijselijke kriesen van gefolterden gehoord, terwijl hun genitaliën werden verminkt .... of het kreunen van een bloedende vrouw, smekend voor een kogel.... én de lange rij mensen die ook daar op wachtten. Hopelijk hebben zij zulke dingen nooit gezien, want dan kan men enigszins begrijpen hoe zij de uitspraak: “Die hebben precies gekregen wat zij verdiend hebben”, kunnen napraten ... en toch goed slapen.

En toch.... als er een wezenlijke waarheid uit de Tweede Wereldoorlog openbaar wordt, dan is het ondubbelzinnig het inzicht, dat zoiets als een “goede oorlog” niet bestaat. Zij die iets anders beweren, profiteren politiek of financieel van de oorlog of het zijn mensen die nog nooit een oorlog in al zijn verschrikkingen van dichtbij hebben meegemaakt.”

Dank u voor het kijken. Verspreid deze film a.u.b.

door --

Bronnen:

--

Dit zou u ook kunnen interesseren:

Kla.TV – Het andere nieuws ... vrij – onafhankelijk – ongecensureerd ...

- wat de media niet zouden moeten verzwijgen ...
- zelden gehoord van het volk, voor het volk ...
- nieuwsupdate elke 3 dagen vanaf 19:45 uur op www.kla.tv/nl

Het is de moeite waard om het bij te houden!

Gratis abonnement nieuwsbrief 2-wekelijks per E-Mail
verkrijgt u op: www.kla.tv/abo-nl

Kennisgeving:

Tegenstemmen worden helaas steeds weer gecensureerd en onderdrukt. Zolang wij niet volgens de belangen en ideologieën van de kartelmedia journalistiek bedrijven, moeten wij er elk moment op bedacht zijn, dat er voorwendselen zullen worden gezocht om Kla.TV te blokkeren of te benadelen.

Verbindt u daarom vandaag nog internetonafhankelijk met het netwerk!

Klickt u hier: www.kla.tv/vernetzung&lang=nl

Licence: *Creative Commons-Licentie met naamgeving*

Verspreiding en herbewerking is met naamgeving gewenst! Het materiaal mag echter niet uit de context gehaald gepresenteerd worden. Met openbaar geld (GEZ, ...) gefinancierde instituties is het gebruik hiervan zonder overleg verboden. Schendingen kunnen strafrechtelijk vervolgd worden.